

SHARON GOSLING

De
vergeten
buurttuin

Een verwilderde tuin.
Een bijzondere gemeenschap.
Een plek voor altijd.

Sharon Gosling

De vergeten buurttuin

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor alle leraren, maar in het bijzonder
ter nagedachtenis aan Penny Sampson.

1

Het imposante, statige huis zag er onder de grijze februarilucht bijna spookachtig uit. De gele zandstenen muren staken fel af tegen de donkere winterwolken. *Het lijkt wel alsof ik in een roman van Jane Austen sta*, dacht Luisa terwijl ze Feldspar Hall in zich opnam. In de natuurrijke omgeving was geen enkel kenmerk van de moderne wereld te zien, waardoor ze zich des te makkelijker kon voorstellen dat ze terug in de tijd gereisd was en zich in een parallel universum bevond. Het voelde alsof Elizabeth Bennet elk moment langs kon lopen om een glimp op te vangen van het leven dat ze hier had kunnen hebben.

Luisa had zwijgend aantekeningen gemaakt terwijl Marianne en lady Caroline over het landgoed struinden. Inmiddels stond Luisa's baas echter vrolijk haar eigen kwaliteiten te promoten in een poging de deal rond te krijgen. Ondertussen was Luisa terug zuidwaarts gelopen om alles nog eens goed te bekijken.

Het kwam niet vaak voor dat Luisa hun kantoor verliet en dit was absoluut de meest indrukwekkende plek die ze voor haar werk ooit had bezocht. Ze kon amper geloven dat er nog steeds mensen waren die dit soort chique landhuizen bezaten, maar op de een of andere manier was de familie Percivant erin geslaagd het meerdere generaties in de familie te houden. De nieuwste eigenaresse van het pand was lady Caroline, een uitbundige vrouw van in de dertig met glimmend donker haar dat in een strakke staart gebonden was. Ze had besloten dat er 'iets moest gebeuren' met de tuinen van het landgoed. Die waren weliswaar erg mooi, maar konden

wel iets modernier, zo had ze gezegd. Tijdens hun rondleiding had Luisa steeds meer het gevoel gekregen dat lady Caroline graag haar eigen stempel op het verwilderde landschap wilde drukken. Luisa begreep wat ze wilde en Caroline leek precies te weten hoe de klus moest worden geklaard, een inzicht dat lang niet alle eigenaren van historische panden zoals dit was toebedeeld.

De kans om een statig landgoed zoals Feldspar Hall een compleet nieuwe uitstraling te geven, kwam niet elke dag voorbij. In alle jaren waarin Luisa als Marianne Boswells assistente werkte, was het zelfs nog nooit voorgekomen. Zodra haar baas had gehoord dat lady Caroline het landgoed wilde laten transformeren, had ze er alles aan gedaan om het contract rond te krijgen. Hun concurrenten stonden ongetwijfeld ook te trappelen om met de nieuwe eigenaresse van het pand samen te werken en dus was het van groot belang om een zo goed mogelijk voorstel op tafel te leggen. Maandenlang had Luisa zich op basis van de wensen van lady Caroline voorbereid. Na wat ze vandaag gehoord had, vroeg ze zich echter af of Marianne haar zorgvuldig opgestelde onderzoeksrapport überhaupt gelezen had. Ze had lady Caroline geen enkele relevante vraag gesteld, waarschijnlijk omdat ze ervan overtuigd was dat haar eigen inzichten altijd het beste waren – wat de cliënt ook wilde. Luisa's werk was dus eigenlijk voor niks geweest, net als haar komst naar het landgoed.

Luisa kende Feldspar Hall inmiddels zo goed dat het transformeren van het landgoed iets in haar had aangewakkerd waarvan ze bijna was vergeten dat het bestond. Het was jaren geleden dat ze voor het laatst zelf een tuinontwerp had gemaakt, maar de enorme mate van dit project had haar ontzettend geïnspireerd. Hoe kon je een moderne tuin creëren die naast een historisch gebouw niet compleet uit de toon viel? Dat was een erg interessante uitdaging.

Luisa leunde tegen de stenen balustrade en keek uit over het landgoed, waarna ze haar iPad tevoorschijn haalde en de ontwerppap

opende waarin ze haar ideeën had uitgewerkt. Ze hield een van haar schetsen omhoog en glimlachte toen ze zag dat haar idee perfect in de omgeving paste. Sinds ze hier was aangekomen, had ze nog meer ideeën gekregen. Luisa haalde haar stylus uit haar tas en begon het ontwerp aan te passen. Lady Caroline had verteld dat ze gek was op lezen. Zou het dan niet geweldig zijn om hierbuiten een beschutte leesplek voor haar te creëren? Ze was ook erg geïnteresseerd in natuurbehoud. Misschien was het daarom interessant om manieren te vinden om op een veilige manier wilde dieren aan te trekken. Ook leek het Luisa goed om de ideeën van lady Carolines drie kinderen in haar ontwerp te verwerken, die door hun verschillende leeftijden en interesses erg uiteenliepen.

Luisa ging zo op in haar digitale ontwerpssessie dat ze pas hoorde dat de twee andere vrouwen naar haar toe gekomen waren toen Marianne opeens vlak naast haar stond. Luisa keek op en zag dat haar baas haar een strenge blik toewierp. Lady Caroline daarentegen glimlachte nieuwsgierig.

‘O, ben je aan het tekenen?’ vroeg ze. ‘Sorry, ik wist niet dat jij degene bent die het ontwerp voor de tuin maakt. Mag ik eens kijken?’

Voordat Luisa haar vraag kon beantwoorden, nam Marianne haar tablet al van haar over.

‘Luisa is mijn assistente,’ zei haar baas met een korte minachtende glimlach. ‘Haar ontwerpen zijn gebaseerd op mijn ideeën en mijn onderzoek. Boswell Garden Architecture vindt een goede voorbereiding namelijk net zo belangrijk als de uitvoering van het project. Deze ontwerpen zijn natuurlijk nog niet definitief, maar u mag ze best alvast bekijken.’

Terwijl Marianne haar de tablet gaf, keek Caroline van het ontwerp naar Luisa. Luisa glimlachte. Ze was het gewend om in Mariannes schaduw te staan en haar baas had gelijk dat ze niet meer dan haar assistente was.

‘Deze ontwerpen zijn al erg mooi,’ zei hun potentiële cliënte

terwijl ze Luisa's schetsen bekeek. 'Het kleurschema is prachtig – hoe wist je precies wat mijn lievelingskleuren zijn? En die loofbogen zijn echt geweldig...'

Marianne leidde lady Caroline subtiel weg van Luisa door onzin uit te kramen over haar 'intuïtie' en haar 'vermogen een harmonieuze samenwerking met de cliënt te bevorderen.' Terwijl ze samen terug naar de oprit liepen, stopte Luisa met luisteren. Niks van wat Marianne zei, zou later nog van belang zijn – hoewel het misschien wel handig zou kunnen zijn om ooit een geluidsopname van haar leugens te maken... Maar ach, zo zat Luisa nu eenmaal niet in elkaar.

Lady Caroline gaf de iPad weer aan Marianne en samen namen ze de brede trap die naar de monumentale ingang van Feldspar Hall leidde.

'Goed,' zei hun potentiële cliënte, 'ontzettend bedankt dat jullie hiernaartoe gekomen zijn. Ik weet dat het een lange rit is en waardeer het enorm.'

'Heel graag gedaan,' zei Marianne. 'Ik hoop oprecht dat u zult overwegen een samenwerking met ons aan te gaan, want het lijkt me fantastisch om aan zo'n spectaculair project te mogen bijdragen, lady Caroline. Ik denk dat de plannen die ik in gedachten heb perfect bij dit prachtige landgoed passen. Kunt u me binnenkort van uw besluit op de hoogte brengen? We willen het plantseizoen immers niet missen en dus zullen we snel moeten beginnen. De lente komt altijd vroeger dan je denkt.'

'Natuurlijk,' zei lady Caroline met een glimlach. 'Ik heb nog een paar gesprekken met andere bedrijven gepland staan, maar moet zeggen dat ik uw ontwerpen erg mooi vind,' zei ze met een knikje in de richting van de iPad in Mariannes hand.

'Heel fijn,' zei Marianne. 'Goed, ik kijk ernaar uit om u binnenkort weer te spreken.'

'Het was erg leuk om jullie te ontmoeten.' Lady Caroline schonk

hun een oprechte glimlach, die Luisa meteen beantwoordde.

‘Wat was dat in vredesnaam voor actie?’ siste Marianne toen zij en Luisa even later naar hun auto’s liepen.

‘Ik maakte gewoon wat tekeningen,’ zei Luisa.

‘Dat kan wel zijn, maar je iPad en alles wat daarop staat is eigendom van Boswell Garden Architecture. Als je dat maar weet.’ Marianne zuchtte hoorbaar toen ze de auto zag waarmee Luisa naar Feldspar Hall gereden was. ‘En dan kom je ook nog eens met zo’n patserbak aanzetten,’ zei ze. ‘Ik betaal je blijkbaar veel te veel. Je werkt als assistente, hoe kun je je in vredesnaam een gloednieuwe BMW veroorloven?’

Luisa nam de chique zwarte auto in zich op. ‘Die kan ik me niet veroorloven. Dit is de werkauto van mijn zus. Ik rijd nog steeds in de oude jeep van mijn vader, maar die moest worden gerepareerd, dus –’

‘Ik moet gaan,’ zei Marianne ongeïnteresseerd. ‘Tot maandag.’

‘O, maar ik dacht dat ik maandag vrij kreeg omdat ik vandaag heb gewerkt?’ vroeg Luisa.

Marianne plofte achter het stuur van haar auto neer. ‘Goed dan,’ zei ze, ‘hoewel je dat best iets eerder had mogen vragen.’

‘Dank je,’ zei Luisa terwijl haar baas het portier van haar cabriolet dichtsloeg. ‘Ik waardeer het enorm, Marianne, echt waar.’

Marianne wuifde haar woorden weg en startte de motor. Pas toen haar baas wegreed, besepte Luisa dat die haar iPad had meegenomen. Met een diepe zucht stapte ze in de BMW. Ze zou haar volgende week wel om het apparaat vragen, hoewel haar ideeën voor Feldspar Hall tegen die tijd ongetwijfeld verdwenen zouden zijn. Maar goed. Daar viel al niks meer aan te doen.

2

Het was pas vier uur 's middags, maar de zon stond al laag aan de horizon toen Luisa aan de lange rit noordwaarts naar Carlisle begon. Ze had een vreselijke hekel aan de korte februaridagen en was de winter inmiddels flink zat. Met haar koude vingers trommelde ze op het stuur en ze keek naar de grijze wolken die nu elk moment een stortbui konden veroorzaken. Het zou haar nog uren kosten om thuis te komen. Luisa zou een stuk minder tegen de reis opzien als haar komst überhaupt zin had gehad, maar Marianne had haar puur gebruikt om haar eigen ego te strelen. Haar baas had prima zelf aantekeningen kunnen maken, die Luisa vervolgens op kantoor voor haar had kunnen uitwerken. Aan de andere kant zou Luisa dan geen bezoek hebben gebracht aan Feldspar Hall, wat ze ergens wel jammer had gevonden.

Haar telefoon ging. Luisa keek op het scherm en trok haar wenkbrauwen op toen ze zag wie haar wilde spreken. Ze tikte met haar vinger op een van haar draadloze oordopjes.

'Owen,' zei ze om hem voorzichtig te begroeten. 'Wat leuk om je te spreken. Dat is lang geleden. Hoe gaat het met je?'

'Een stuk beter nu ik jouw stem weer hoor.' De diepe stem van Owen Lawrence galmde in haar oor. 'Hoe gaat het met je, Luisa?'

'O, prima hoor,' zei ze luchtig. Ze vroeg zich echter af waarom de peetvader van haar overleden man haar belde. 'Zoals altijd.'

'Heel goed,' zei hij op een toon die verried dat hij haast had. 'Goed, luister, ik zal maar meteen ter zake komen. Er kwam me gisteren iets ter ore dat ik graag met je wil bespreken. Een kans

die me meteen aan jou deed denken.’

‘Echt waar?’ Luisa keek verbaasd in haar spiegels. Owen was een van de grootste vastgoedontwikkelaars in het noorden van Engeland. Hij had de afgelopen jaren een toegewijd team om zich heen verzameld, waaronder een assistente die al vanaf de start van zijn bedrijf voor hem werkte. Luisa had dan ook geen idee wat hij voor haar in gedachten zou kunnen hebben.

‘Voor een nieuw project heb ik een stuk land in handen gekregen,’ vertelde hij. ‘Om een lang verhaal kort te maken, heb ik een bedrijf overgenomen dat de eigenaar van een lap grond is en om eerlijk te zijn, kan ik daar zelf niks mee. Niemand zal het willen kopen, want het is voor commerciële doeleinden totaal oninteressant, maar één van mijn accountants bracht me op het idee om het aan een liefdadigheidsinstelling te schenken. Op die manier kan ik de waarde van de grond namelijk afschrijven voor de belasting.’

‘Oké,’ zei Luisa. Ze had nog altijd geen idee waar hij met zijn verhaal naartoe ging.

‘Ik kan me alleen niet echt voorstellen wat de gemiddelde liefdadigheidsinstelling met het land zou kunnen doen,’ zei Owen. ‘Maar toen dacht ik aan de buurttuin die jij en Reuben jaren geleden wilden beginnen.’

Reuben. Luisa ademde diep in en klemde haar vingers iets steviger om het stuur. Er tikten een paar seconden voorbij. Het was belachelijk, dacht ze, dat het horen van zijn naam nog steeds zoveel bij haar losmaakte.

‘Luisa? Ben je er nog?’

Ze slikte. ‘Ja, Owen. Ik ben er nog.’

‘Ik voel me nogal schuldig dat ik destijds niet meer gedaan heb om je te helpen,’ zei Owen. ‘Dat zou die lieve jongen ongetwijfeld hebben gewild.’

‘Dat is inmiddels al lang geleden. En jij was ook in de rouw,’ zei Luisa zwakjes. Ze moest nog altijd haar best doen om zich niet te

verliezen in haar pijn, die bijna fysiek was. *Dat komt doordat het zo onverwacht was, dacht ze. Meer niet. Het gaat prima met je.* ‘Dat waren we allemaal.’

‘Ja,’ zei Owen iets zachter. ‘Luisa, luister – als dit herinneringen bij je naar boven brengt die je liever achter je wilt laten, is dat natuurlijk prima. Als je het niet ziet zitten om me hiermee te helpen, vind ik dat echt geen probleem. Maar mocht je het een kans willen geven, dan is dit misschien wel het ideale moment. Misschien zou je kunnen uitzoeken of het haalbaar is om een liefdadigheidsinstelling te starten en op die manier alsnog een buurttuin te kunnen realiseren. Waar ik je natuurlijk graag bij help.’

‘Dat is erg aardig van je, Owen,’ zei Luisa. Er raasden inmiddels tientallen verschillende gedachten en gevoelens door haar heen. ‘Maar dat kan ik helemaal niet. Ik zou niet eens meer weten waar ik moest beginnen.’

‘Daarom lijkt het me juist goed voor je,’ zei Owen. ‘Je hebt zoveel talent, Luisa. Zelfs een oude bok zoals ik kon zien hoe prachtig je tuinontwerpen altijd waren. Het is zo jammer dat je dat hebt opgegeven. Ik weet dat het ongeluk alles voor je heeft veranderd en begrijp best dat je het verleden achter je wilt laten, maar het feit dat je je passie hebt opgegeven maakt de hele situatie alleen nog maar tragischer. Ik dacht dat je misschien wel zou willen overwegen je oude werk weer op te pakken. En daar help ik je natuurlijk graag bij. Het... Het zou toch fantastisch zijn om ter nagedachtenis aan Reuben alsnog een buurttuin te kunnen aanleggen?’

De tranen sprongen Luisa in de ogen en er trok een golf van warmte door haar borst. Ze wist niet wat ze moest zeggen. Opeens zag ze Reuben voor zich op de dag dat ze samen waren afgestudeerd. Hij was die dag zo gelukkig geweest en had haar lachend opgetild om haar in het rond te draaien. Allebei hadden ze geen idee gehad van wat hun niet lang daarna zou overkomen. Er trok een diep gevoel van rouw door haar borst, alsof ze hem gisteren

in plaats van zo lang geleden was kwijtgeraakt.

‘Sorry,’ zei Owen om haar stilte te doorbreken. ‘Misschien ben je hier wel helemaal niet klaar voor. Dat weet je zelf natuurlijk het best. Het was maar een idee.’

‘Dank je,’ zei Luisa, nog met tranen in haar stem. ‘Bedankt, Owen, echt. Het is een prachtig aanbod, maar het – Ik kan het gewoon niet. Echt niet.’

‘Dat begrijp ik volkomen,’ zei hij. ‘Maar luister, voor alle zekerheid stuur ik je toch de nodige informatie over de grond. Mocht je van gedachten veranderen, dan kun je die alsnog bekijken – al wil ik je natuurlijk nergens toe dwingen. En als je wilt, ben je altijd welkom om een keer bij ons te komen eten. Emilia en ik zouden het allebei erg leuk vinden om je weer eens te zien. Je weet ons te vinden.’

‘Dank je,’ zei Luisa opnieuw. Dit gesprek was zo onverwacht dat ze niks anders wist uit te brengen.

Ze namen afscheid en hingen op. Luisa reed verder en probeerde haar herinneringen aan het verleden weer een beetje te verdringen. Dat was op deze donkere winteravond echter nog niet makkelijk. Luisa en Reuben hadden elkaar in hun studententijd ontmoet toen ze hetzelfde vak gevolgd hadden. Ze studeerden allebei tuinbouwkunde, maar hadden ieder een ander carrièrepad voor ogen. Luisa wilde zich gaan bezighouden met het ontwerpen van tuinen en landschappen en Reuben wilde aan de universiteit onderzoek doen naar verschillende soorten schimmels. Ze waren er allebei van overtuigd dat planten de wereld konden veranderen en hoewel hun benaderingen anders waren geweest, vulden ze elkaar zowel op persoonlijk als professioneel vlak erg goed aan. Ze waren jong getrouwd (volgens sommige mensen te jong, hoewel ze het daar geen van beiden mee eens waren) en hun toekomst had er prachtig uitgezien, maar toen...

Nee, daar kon ze echt niet aan denken, en al helemaal niet tijdens

het rijden. Het regende inmiddels pijpenstelen, waardoor de donkere weg erg glibberig was.

Luisa ademde diep in en probeerde kalm te blijven. Toen ze een paar uur later Carlisle binnenreed, had ze zichzelf weer bijna onder controle. Het regende nu minder hard en toen ze hun straat binnenreed, zag ze dat er in de keuken van het huis dat ze met haar zusje deelde licht brandde. Luisa vroeg zich af of Joanna's verloofde Neil er ook was, maar stiekem hoopte ze van niet. Een moment later voelde ze zich schuldig om die gedachte. Ze vond Neil erg aardig, kon zich geen betere man voor haar temperamentvolle zusje wensen en zag hem niet alleen als haar zwager, maar ook als een goede vriend. Desondanks zag ze er behoorlijk tegenop om na haar lange dag en haar verwarrende gesprek met Owen zo'n gelukkig paar te zien. Dit huis was echter ook van Jo – sterker nog, over een paar maanden zou het alleen van Jo en Neil zijn en niet meer van Luisa. Neil was namelijk bezig Luisa uit te kopen en voor de bruiloft eind augustus zou ze een nieuwe woning voor zichzelf moeten vinden.

Het was hoog tijd voor verandering, dat wist Luisa. Ze was zesendertig, woonde samen met haar zusje en had een baan die haar amper interesseerde. Maar de gedachte dat ze een nieuwe woning zou moeten vinden en alleen opnieuw moest beginnen...

Misschien moet ik een hond nemen, dacht Luisa terwijl ze Jo's BMW op de oprit parkeerde. De verzorging van een huisdier klonk haar echter ook in de oren als net iets te veel van het goede. Als Jo er niet was, vergat ze negen van de tien keer voor zichzelf te koken. Terwijl ze uit de auto stapte, zag Luisa dat haar oude vertrouwde jeep nog altijd niet terug was van de garage.

Zodra ze over de drempel stapte, hoorde ze een vrolijk popnummer door de keuken schallen. Luisa trok haar jas uit en bekeek zichzelf in de lange spiegel in de oude eikenhouten kast die ze van hun vader geërfd hadden. Het meubel was eigenlijk te groot voor

deze ruimte en paste niet echt bij Jo's moderne en Luisa's minimalistische smaak, maar ze konden het geen van beiden over hun hart verkrijgen om het weg te doen. Hoewel ze er geregeld over struikelden, was het wel praktisch dat ze er veel van hun rommel in kwijt konden. Luisa streek haar haren uit haar gezicht. Ze kon wel een knipbeurt gebruiken, bedacht ze, want haar pony hing voor haar ogen en het haar dat ooit op haar schouders had gerust reikte nu tot halverwege haar rug. Ze zette haar laarzen in het redelijk opgeruimde schoenenrek. In de keuken klonk het geluid van enthousiast gehak, maar ze hoorde nog geen stemmen.

'Hallo?' riep Luisa.

'Hé!' riep Jo terwijl ze vrolijk verder hakte. 'Ik dacht even dat je bij het circus gegaan was.'

In de keuken stond Jo een ui te snijden. De complete inhoud van de koelkast leek wel op het aanrecht te zijn uitgesteld en te midden van alle ingrediënten lag een opengeslagen kookboek, waarnaast een fles rode wijn en een halfvol wijnglas stonden. Luisa stond er nog altijd versted van dat haar slimme advocatenzusje, die op dertigjarige leeftijd al een indrukwekkend cv had opgebouwd, thuis zo rommelig was.

'Bedankt voor de auto.' Luisa hing de sleutels van de BMW aan hun haak bij de waterkoker. 'Ik heb een kleine botsing gehad, maar maak je geen zorgen. Ik heb de krassen met watervaste stift ingekleurd, dus je ziet er niks meer van.'

Jo snoof om aan Luisa te laten merken dat ze lang niet zo grappig was als ze dacht. 'Hoe was het?'

Luisa rolde met haar ogen en knikte toen in de richting van de wijn. 'Heb je toevallig nog een fles met een rietje?'

'Geweldig, dus?'

'Ach ja, ik ben er tenminste weer eens tussenuit geweest.'

Jo zuchtte. 'Stopte je maar gewoon met je baan. Die vrouw behandelt je zo vreselijk.'

In plaats van een rietje haalde Luisa nog een wijnglas uit het kastje achter zich en schonk het vol. ‘Dat valt best mee. En het is maar werk. Ik had het veel erger kunnen treffen.’

Jo schudde haar hoofd en ging toen door met hakken. Luisa was blij dat haar zusje niet voor de zoveelste keer zei dat Luisa echt iets beters met haar leven moest gaan doen. Alsof ze niet allebei wisten dat haar kans op carrièresucces jaren geleden al verkeken was.

Luisa wierp een blik op het opengeslagen kookboek. Indiaas, zo te zien. Niet slecht. ‘Waar is Neil?’

‘Uit met vrienden.’ Jo grijnsde Luisa kort toe, waardoor ze opeens weer sprekend leek op het eigenwijze vijfjarige meisje dat haar vroeger nooit een seconde met rust had gelaten. ‘We zijn vanavond met zijn tweetjes, zusje. Dus leek het me gezellig om voor je te koken.’

Om haar opluchting te verbergen, nam Luisa een flinke slok wijn. ‘En je hebt niks van me nodig?’

Jo zuchtte diep. ‘Ik moet voor de lunch met mijn schoonouders morgen nog tafelkleden, servetten en stoelstoffen uitkiezen en als je me niet helpt, vervel ik me waarschijnlijk letterlijk dood of blaas ik uit pure wanhoop de hele bruiloft af.’

‘Stoelstoffen?’

Haar zusje keek haar aan en maakte met haar mes een riskante halfronde beweging. ‘Stoffen om in de versieringen achter op de stoelen te verwerken, je weet wel.’

‘Ah, oké.’

Jo leek tot nu toe niet erg enthousiast te zijn over het plannen van haar bruiloft, maar soms vroeg Luisa zich af of ze alleen deed alsof haar grote dag haar weinig interesseerde om haar niet te kwetsen. Misschien wilde haar zusje wel niet dat Luisa haar van het proces zag genieten omdat ze wist dat Luisa’s eigen huwelijk tragisch geëindigd was en haar leven daardoor nog altijd compleet overhooplagen. Luisa wist niet hoe ze Jo en Neil het beste kon helpen zonder hen een ongemakkelijk gevoel te bezorgen en dus bewaarde ze maar wat afstand.

Opeens dacht Luisa weer aan haar onverwachte gesprek met Owen.

‘Alles oké?’ vroeg Jo terwijl ze de uien in een hete pan gooide waarin zo te zien al wat heerlijke specerijen geroosterd waren: komijn, venkel, mosterd en nigella-zaad. ‘Er zit je iets dwars, of niet?’

Luisa leunde achterover tegen het aanrecht. ‘Op weg naar huis belde Owen me met een nogal vreemd verzoek.’

Jo keek op. ‘Reubens Owen? Owen Lawrence?’

‘Ja.’ Luisa vatte het gesprek zo kort mogelijk samen en tot haar opluchting wist ze Reubens naam zonder aarzeling uit te spreken.

Jo luisterde zwijgend en fronste licht. ‘Dat is wel een interessant aanbod, vind je niet?’ zei ze zodra Luisa haar verhaal had afgerond. ‘Hoe denk je er zelf over?’

Luisa nam nog een slok wijn. ‘Nou, ik heb nee gezegd. Natuurlijk.’ ‘Echt? Meteen?’ vroeg Jo.

‘Natuurlijk,’ zei Luisa. ‘Dat ligt toch allemaal in het verleden?’

Jo zette een stapje opzij om haar wijnglas op te tillen en keek Luisa kritisch aan.

‘Wat?’ vroeg Luisa.

Haar zusje deed haar mond open om iets te zeggen, maar op dat moment ging Luisa’s telefoon. Ze keken allebei naar het scherm en zagen dat het Marianne was.

‘Niet opnemen,’ zei Jo streng. ‘Het is zaterdagavond! Ze heeft je halve weekend al verziekt.’

Luisa nam op. ‘Marianne?’

‘Luisa. Ik heb de aantekeningen die je vandaag gemaakt hebt voor maandagochtend nodig,’ zei haar baas zonder haar te begroeten of haar excuses aan te bieden.

‘Maar –’

‘Het is echt dringend,’ zei Marianne voordat Luisa iets tegen haar woorden in kon brengen. ‘Ik heb maandagochtend een afspraak met Duke.’

Zonder afscheid te nemen, hing ze op. Luisa keek naar haar scherm. Het was acht uur geweest.

‘Niet doen,’ zei Jo. ‘Als ze je ontslaat, help ik je wel om haar aan te klagen. Die heks.’

Luisa stopte haar telefoon terug in haar zak en bekeek het recept. ‘Welja,’ zei ze, waarna ze de aardappels begon te snijden. ‘En ondertussen laat ik jou naast alle bruiloftskosten ook de hypotheek betalen.’

Een paar minuten lang kookten ze zwijgend en speelde Spotify het ene na het andere nummer af. Ergens anders, dacht Luisa, dansten jonge vrouwen met hun vriendinnen door de kamer terwijl ze zich voorbereidden op een avondje uit. Soms voelde ze zich zo oud. En dat zou ze misschien erg moeten vinden, maar dat was allesbehalve het geval.

Misschien bloeit er naast de bloemen in de tuin nog wel meer op...

Luisa MacGregor is een succesvolle landschapsarchitect. Na het verlies van haar man besluit ze dat het tijd is voor verandering. Ze krijgt groen licht voor het liefdadigheidsproject waar ze al jaren van droomt: stukken grond in achterstandswijken omtoveren tot levendige buurttuinen.

Enemaal aangekomen in het kustdorpje Collaton weet ze dat het geen makkelijk project zal zijn. Samen met Cas, een lokale leerkracht, en Harper, een tiener met een heftig verleden, is Luisa vastbesloten om de buurttuinen tot een succes te maken.

Maar haar zelfvertrouwen wankelt; lukt het haar wel om de gemeenschap bij elkaar te brengen? En is er een kans dat er meer opbloeit tussen haar en Cas dan alleen een hechte vriendschap?

De vergeten buurttuin van **Sharon Gosling** is een hartverwarmende feelgood over tweede kansen. Gosling werkte jarenlang als tijdschriftjournaliste en schreef onder andere kinderboeken en non-fictie tie-ins. Eerder verscheen van haar *Het huis onderaan de klif* en *Het boekwinkeltje in de vuurtoren*.

Z&K